

Кукла.

Мойта малка кукла, сякашъ че е фея,
Нѣма, вѣрвамъ, друга на свѣта катъ нея!...
На глава коситѣ — златенъ сж вѣнецъ.
Бузи като рози, а очи синчець.
Български говори хубаво и сладко,
Какъ тя казва нѣжно „мамичко“ и „татко“!...
Какъ е тя пѣкъ умна, хрисима, послушна, —
На уста съ усмивка, тиха благодушна!
Дружолюбно всички срѣщатъ я навредъ,
Като божи ангелъ, мила е нагледъ.
Да се сърди гнѣвно нивга тя не знае,
Азъ отъ мойта мила повечъ не желая!...

Трайко Симеоновъ.

Страхливиятъ мжжъ.

Мжжътъ на една жена билъ много страхливъ. Толкова страхливъ, че комаръ да брѣмне и сърцето му се обърне.

Веднажъ тоя мжжъ отишълъ въ гората за дърва. Като вървѣлъ по една пжтека, той отведнажъ съгледалъ въ храститѣ, че лежи вълкъ. Изтрѣпналъ отъ страхъ мжжътъ и не знаялъ на кжде да бѣга. Стои на мѣстото си като закованъ. А вълкътъ лежи и не мърда. Пѣкъ надъ главата му брѣмчатъ роякъ мухи.

— А, трѣбва да е умрѣлъ, — помислилъ мжжътъ и предпазливо приближилъ. Заглеждалъ оттукъ, заглеждалъ оттамъ и що да види — вълкътъ наистина билъ мъртавъ.

Мжжътъ се успокоилъ, страхътъ му миналъ. Той взелъ вълка, качилъ го на колата и го закаралъ у дома.

— Е, жено, — завикалъ отдалече той, — ела да видишъ какъвъ ловъ ти нося — убихъ единъ вълкъ съ сѣкирата.